

СПАСИТЕЛЪТЪ НА ГРАДА РИМЪ

Нѣкога римлянитѣ воювали съ неприятели, които се намирали отвѣдъ рѣката Тибъръ. Тѣхниятъ вождъ повелъ голѣма войска срещу Римъ. Римлянитѣ се биели по това време съ други неприятели на северъ и нѣмали достатъчно войска да отбранява града. Виждайки опасността, която приближавала, съветътъ на старейшинитѣ решилъ да затвори градскитѣ врати, като остави вънъ отъ стениитѣ само пазачи да наблюдаватъ пжтищата и да съобщятъ веднага, ако пристигне очакваната помощъ.

Не минало много, и неприятелската войска се задала отдалечъ. Хиляди конници и пехота се движели въ колони и приближавали все по-близо равнината и голѣмия дървенъ мостъ надъ рѣка Тибъръ, който водѣлъ за Римъ.

— Какво да правимъ? — запитали се бѣловласитѣ старейшини, които управлявали града. Какъ да спремъ неприятеля съ нашата малка войска? А мине ли веднажъ моста, не можемъ го върна вече. И после какво ще стане съ нашитѣ жени и деца? Каква ще бжде участъта на нашия градъ?

Между пазачитѣ на моста имало единъ храбрецъ, на име Хораций. Той билъ откъмъ външната страна на моста. Когато видѣлъ неприятеля да приближава, извикалъ на другаритѣ си, които се намирали на вътрешния край на моста:

— Бързо, съборете моста! Азъ съ двамата мои другари ще задържамъ дотогава неприятеля!

И, наистина, тримата войници застанали предъ моста съ щитъ и мечъ въ ржце и отблъснали първитѣ конници, изпратени да заематъ моста. А въ това време останалитѣ римски войници съ бравди сѣчили подпоритѣ на дървения мостъ. Бързо чаткали бравдитѣ, и подпоритѣ падали една по една. Скоро мостътъ се разклатилъ, готовъ да се срути. Тогава тѣ извикали на Хораций и другаритѣ му, да се върнатъ и спасятъ, преди да е падналъ моста.

Но тъкмо въ това време нови неприятелски конници нападнали.

— Бѣгайте, спасете живота си вие, извикалъ Хораций на двамата си другари, азъ ще остана самъ и ще браня пжтя. Двамата го послушали и изтичали по моста къмъ града. Едва преминали и стигнали градскитѣ стени, чулъ се голѣмъ трѣсъкъ, и мостътъ се струполилъ въ водата. Като чулъ това, Хораций се успокоилъ, защото знаелъ вече, че градътъ е спасенъ. Съ лице къмъ неприятеля, той отстъпвалъ бавно. Въ това време една неприятелска стрела го олучила въ лѣвото око. Хораций задръжалъ копието си срещу врага, дигналъ ржце и извикалъ на рѣката:

— О, Тибъръ, свещений Тибъръ
на нашитѣ дѣди,
на тебе днесъ се моля:
вземи ме, приеми ме
въвъ твоитѣ води!